

ת"פ 4695/03/17 - מדינת ישראל נגד ב ז

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 4695-03-17 מדינת ישראל נ' ז
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ב ז

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד סיון צדיק

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד יצחק בן יצחק

הכרעת דין

כתב האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם שני אישומים.

במועד הרלוונטי היו הנאשם והמתלוננת בני זוג נשואים מזה 37 שנים והתגוררו יחד.

באישום הראשון יוחסו לנאשם עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה ממש- בן זוג** (2 עבירות), עבירה לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן- "**החוק**"), **איומים** (3 עבירות), עבירה לפי סעיף 192 לחוק **ושיבוש מהלכי משפט**, עבירה לפי סעיף 244 לחוק.

בתאריך 5.12.16 התגלע ויכוח בין השניים לאחר שהנאשם התקשר למקום עבודתה של המתלוננת לברר אם לא שכחה להדליק נר לשכן שנפטר מכבר. במהלך השיחה גידף הנאשם את המתלוננת.

בהמשך תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהשליך לעברה כסא שפגע בה. לאחר מכן נטל שני בקבוקי מים והשליכם

עמוד 1

לעברה ופגע ברגליה. כתוצאה מכך נגרמה חבלה של ממש בבוהן שמאל ברגלה.

בהמשך המתלוננת ניסתה להתקשר מהטלפון בדירתם, הנאשם תלש את כבל הטלפון מהקיר ואיים עליה שאם תתקשר למשטרה "יחסל אותה ויגמור לה על החיים". המתלוננת חיברה את כבל הטלפון לשקע, כאשר הבחין בכך הנאשם הוא תפס בידיה ואחז בה בחוזקה תוך שהמתלוננת מנסה להשתחרר מאחיזתו. כתוצאה מכך נגרמו לה שטפי דם וסימנים כחולים בזרוע יד ימין ושמאל.

בהמשך הנאשם נטל כסא מפינת האוכל הניפו לעבר המתלוננת ואמר שיזרוק עליה, המתלוננת אחזה בכסא ומנעה השלכתו כלפיה. הנאשם חזר על המעשה מספר פעמים.

בהמשך ניגש הנאשם למטבח פתח את מגירת הסכום ואמר למתלוננת "אני אקח סכין ואני תכף תוקע אותו בך וחותר אותך לשניים מלמטה למעלה", בתוך כך נטל הנאשם סכין ואמר "אני יכול לתקוע בך את הסכין". בתגובה נטלה המתלוננת סכין גדולה ממגירת הסכום ואמרה לנאשם "גם אני יכולה לתקוע בך את הסכין ותנסה", "אני לא פוחדת ממך".

באישום השני יוחסה לנאשם עבירת **איומים**, עבירה לפי סעיף 192 לחוק. בתאריך 9.12.16 המתלוננת הכינה לעצמה ארוחת ערב, הנאשם פנה אליה בטרוניה לגבי האוכל שלו, אך המתלוננת לא השיבה לו. אז נטל הנאשם את צלחת האוכל של המתלוננת, השליכה לעבר השולחן ואיים עליה באומרו שהיא "מותחת את החבל יותר מדי ושהוא יכול לקחת סכין ולגמור אותה".

גדר הכפירה

2. הנאשם הודה, כי היה ויכוח בין בני הזוג בשני האירועים המתוארים בכתב האישום אך הכחיש האיומים והתקיפה כלפי המתלוננת.

הנאשם הודה שבמהלך הוויכוח בפרט האישום הראשון הוא השליך בקבוק מים לכיוון המטבח (ולא לעבר המתלוננת) וכן שהוציא את כבל הטלפון ממקומו עת ניסתה המתלוננת להתקשר למשטרה.

תמצית טענות ההגנה

3. **ב"כ הנאשם** טען שעסקינן בתיק בו ישנה גרסה מול גרסה וביקש להעדיף את גרסת הנאשם על פני זו של המתלוננת, שלדבריו הייתה רוויה בתמיהות וסתירות ולא ניתנת לאמון.

המניע לתלונה הוא רצונה של המתלוננת להתגרש מהנאשם, דבר שהיא מבקשת לעשות כבר זמן רב והגשת התלונה נועדה לאלץ את הנאשם לתת לה גט.

המתלוננת לא הזכירה איומים בסכין בעדותה הראשונה במשטרה (**ת/3**) ביום 11.12.16 וכשהביאה סכין למשטרה ביום 17.12.16 היא הביאה סכין אקראית.

אשר לחבלות נטען, כי לו נזרק הכסא המדובר על המתלוננת הרי שזה היה גורם לחבלה רצינית ולא רק לחבלה קלה ברגלה. שטפי הדם על ידיה של המתלוננת הם ממכות שזו קיבלה בחיי היום יום, עת נתקלה בחפצים, ולא כתוצאה ממעשיו של הנאשם.

עוד נטען, כי זריקת בקבוק מים לכיוון המטבח, הינה עניין זניח ונעשתה ברגע של כעס נוכח קללות שהשמיעה המתלוננת כלפי הוריו ואחיו של הנאשם.

המתלוננת לא מפחדת מהנאשם והם המשיכו לבלות יחד בטרם הגשת התלונה ולאחריה.

פרשת התביעה

4. במסגרת פרשת התביעה נשמעה עדותה של המתלוננת, הגב' ח ז, וכן עדויות השוטרים זוהר שלום ואייל בוסי.

כן הוגשו חקירת הנאשם (ת/1), תמונות חבלתה של המתלוננת (ת/2) בהן ניתן לראות סימנים כחולים של שטף דם על ידיה וחבלה בבוהן ברגלה, עדויותיה של המתלוננת מיום 12.12.16 (ת/3) ומיום 17.12.16 (ת/6), דו"ח עימות בין הנאשם למתלוננת מיום 15.12.16 (ת/4) ותמונה של הסכינים (ת/5).

פרשת ההגנה

5. מטעם ההגנה העיד הנאשם וכן הוגשו חקירתה באזהרה של המתלוננת מיום 21.12.16 (נ/1) ותמונה של הכסא מבית בני הזוג (נ/2).

דין והכרעה

6. כידוע, נאשם לא יורשע אלא אם אשמתו הוכחה מעבר לספק סביר. לאחר שמיעת הראיות, הסיכומים ובחינת העדויות שהובאו בפניי, אני קובעת, כי המאשימה הוכחה מעל לכל ספק סביר את העבירות שיוחסו לנאשם.

עדויות המתלוננת והנאשם לא היו נקיות מקשיים, אך שוכנעתי, כי גרעין עדותה של המתלוננת אמת ומצאתי לה חיזוקים בחומר הראיות ולכן ניתן לבסס הרשעה בפלילים על גרסתה, והכל כפי שיפורט להלן.

7. הלכה פסוקה היא, כי אם ישנו הסבר מניח את הדעת, ניתן לפצל עדותו של עד, לקבל חלקים ממנה ולדחות חלקים אחרים.

כך נקבע בע"פ 7477/08 איתן גץ נ' מדינת ישראל ואח' (14.11.11), פסקה 51):

"...ייתכן גם ייתכן שיימצא כי בחלקה של העדות ניתן ליתן אמון ובחלקה האחר לאו, מטעמים שונים. בית המשפט נדרש אפוא לבחינה זהירה, קפדנית ודקדקנית של העדות או ההודעה, ובסיומה רשאי הוא, אם מצא יסוד סביר לכך, לקבל את אותם חלקים של העדות לגביהם סבור הוא כי העד דיבר אמת, ולדחות את אותם חלקים לגביהם סבור הוא כי אינם מהימנים או כי נותר ספק באשר למהימנותם..."

וכן בע"פ 1784/11 יעקב יעקבשווילי נ' מדינת ישראל (25.12.11), פסקה יט') "מעשה יום יום הוא בבתי- המשפט שהשופט בורר לו מתוך עדות אחת או מתוך הודעה אחת דברים שהוא מקבל ודברים שהוא דוחה; ולעניין זה נוהגים אנו מנהג של פלגין דיבורא..."

גרסתו של עד אינה חייבת להיות מקשה אחת, וניתן לתת אמון בחלקה האחד ולא בחלקה האחר, מטעמים שונים, לאחר בחינה זהירה(ע"פ 2722/11 מימון נחמני נ' מדינת ישראל (21.3.12), פסקה 9).

העדפתי את גרסת המתלוננת על פני זו של הנאשם וזו נתמכת בראיות נוספות; בתיעוד החבלות על גופה של המתלוננת, ובהודעת הנאשם, כי מנע ממנה להתקשר למשטרה בעת האירוע בפרט האישום הראשון, ואף זרק בקבוק מים, כדבריה. עוד מצאתי חיזוק לעדות המתלוננת בהכחשת הנאשם את דבריו בעימות, מהם ניתן ללמוד, כי איים על המתלוננת בסכין והיא בתגובה החזיקה סכין ואמרה שתפגע בו, גרסה ממנה חזר בו בעדותו בפניי. הנאשם בחקירתו אמנם הכחיש שתקף את המתלוננת אך הודה שאחז בבגדיה וגם בכך יש לתמוך בגרסת המתלוננת, כי הופעלה כלפיה אלימות. גם מגרסה זו חזר בו הנאשם בעדותו בפניי.

הראיות אודות פרט האישום הראשון

8. עדות המתלוננת בבית המשפט

סיפרה שנישואיהם לוו באלימות מילולית, וכי הנאשם טען שהיא "שוכבת עם אחרים, עם השכן, עם נהגי מוניות" (עמ' 7 שורות 8-12).

בבוקר יום 5.12.16 הדליקה המתלוננת נר מאחר שהיה זה ערב ראש חודש, והלכה לעבודתה. הנאשם ייחס את הדלקת הנר לעובדה שכשבע לפני כן נפטר שכן, שהנאשם נהג לומר שלמתלוננת יש קשר רומנטי איתו (עמ' 7 שורות 16-17). הנאשם התקשר אליה לעבודה ואמר לה שהיא הדליקה נר עבור אותו שכן, והיא בתגובה ניתקה את השיחה. כאשר חזרה הביתה מעבודתה והתארגנה לצאת לאירוע משפחתי ב---, אמר לה הנאשם "אתם אוהבים להזדיין ב---" והיא השיבה לו "ברחובות לא פחות" (עמ' 7 שורות 21-22). בשלב זה קם הנאשם מהכורסא עליה שכב, "לקח את הכיסא וזרק אותו לעברי... הכיסא פגע בי בבוהן ... הראיתי לו ואמרתי לו, תראה מה עשית, ובשביל זה, אני עכשיו מתקשרת למשטרה, אני ניגשת לפלאפון האישי שלי, והוא חוטף לי אותו מהיד... והמשיך עוד שני בקבוקי מים שהיו על השולחן, בסלון, זרק אותם לעברי, ואז אני ניגשתי לטלפון האישי שלי, הוא משך לי אותו מהיד, וממש בין פינת האוכל לטלפון של הבית, זה מרחק של שני צעדים, ניגשתי לטלפון של הבית, והוא משך אותו מהשקע ואמר לי, אם תתקשרי עכשיו למשטרה אני מחסל אותך... אז הוא לקח כיסאות נוספים מפינת האוכל, והוא מנסה כיסא נוסף לזרוק אותו לעברי, ואני מחזיקה את הכיסא, ובאותן דקות, הוא ניגש ככה, עם עצמו, אני רוצה לראות שאת תתקשרי למשטרה, זה חוזר על עצמו מספר פעמים" (עמ' 7 שורה 25 עד עמ' 8 שורה 3). הנאשם תפס את הכסא שהיה לידו "בקלי קלות" וזרק לעברה (עמ' 10 שורות 25-28). עוד הוסיפה שהוא מקפיד לזרוק דברים לרצפה "זאת אומרת, לכיוון הרגליים, ולא משהו בגוף. אם לא יפגע בה, לא יפגע בה, לפחות יבהיל אותה..." (עמ' 11 שורות 8-10).

במהלך הוויכוח ביניהם, הנאשם "ניגש למטבח, למגירה של הסכום, הוציא משם סכין, וזו לא פעם ראשונה, אני אומר לך שאני אכניס את הסכין הזאת מלמטה, ממש מכוון לכיוון אזור המפשעה (מדגימה ביד מאזור המפשעה כלפי מעלה) - אני אחתוך אותך לשניים, אני אחסל גם אותך וגם אותו. המשפטים האלה שאני מדגישה עכשיו בקשר לסכין, נאמרו לפחות עשר פעמים במהלך השנתיים האחרונות עוד לפני שהשכן נפטר" (עמ' 8 שורות 13-16).

החבלות ב- **ת/2** הן מהאירוע ביום 5.12.16 "**החבלות נגרמו לי מהאחיזה שלו. כשהוא זרק לעברי את הכיסא ונפצעתי בבוהן... ואז מפינת האוכל הוא לוקח כיסא נוסף, אני מחזיקה כדי שהוא לא יזרוק גם אותו לעברי, ותוך כדי האחיזה הזאת, גם האחיזה שלו בי, היא בעצם שגורמת לי את כל הסימנים האלה**" (עמ' 9 שורות 12-6 וכן עמ' 16 שורות 12-20). המתלוננת חזרה על כך שקיבלה מכה גם מאחיזתו וגם מכך שתפסה בכסאות כדי למנוע ממנו לזרוק אותם עליה (עמ' 11 שורות 17-15 וכן שורות 20-19). היא לא יודעת איזה חלק של הכסא פגע בה בבוהן.

אישרה, כי למחרת האירוע בני הזוג נסעו יחד לבסיס --- לעזור לבתם, ולכן הגשת התלונה נדחתה במשך כשבוע. היא לא סיפרה לבתם על שאירע.

עוד סיפרה, כי ביום ראשון ניגשה לתחנת המשטרה אך פגשה בשוטר המוכר אישית למשפחה והתביישה לשטוח הדברים בפניו ולכן עזבה את מהמקום ושבה לשם ביום למחרת וגם אז פגשה באותו שוטר. אז הבינה שאין מנוס, ניגשה אליו וסיפרה לו בבכי את אשר אירע.

שללה נחרצות טענות הנאשם, כי היא גרמה לעצמה את החבלות (עמ' 9 שורות 17-14).

אישרה, כי היא סובלת מלחץ דם מזה 32 שנים. שללה, כי היא נוטה לקבל מכה מחפצים בשל קוצר ראייה והבהירה שהיא מרכיבה משקפיים מזה 40 שנה ואינה מבינה כלל את פשר הטענה, וכי מעולם לא נתקלה בחפצים והוסיפה "**אני עם עדשות, אני רואה מצוין**" (עמ' 18 שורה 28).

העדה הודתה שלא סיפרה על המשפט שאמר הנאשם "אוהבים להזדיין ב---" מאחר שהתמקדה באלימות, והסבירה "האלימות הייתה כל כך משמעותית, שזה לא היה משמעותי, אולי גם התרגלתי לשמוע את המשפטים האלה, אז אני פחות מייחסת לזה חשיבות" (עמ' 10 שורות 3-2).

לדבריה, היא סיפרה לבתם השנייה רק לאחר שהנאשם נעצר וזו התקשרה אליה לשאול מה קרה. העדה לא ידעה להסביר מדוע נרשם בעדותה הראשונה, **ת/3**, כי סיפרה לבתם ביום שבת טרם הגשת התלונה. בהמשך סיפרה, כי ייתכן שסיפרה לה בשבת, מאחר שהם נפגשים מדי שבת, אך אינה זוכרת.

אישרה, כי הנאשם הוציא סכין קטנה לחיתוך פירות והיא הוציאה סכין גדולה בזמן ששניהם היו במטבח (עמ' 10 שורות 8-9), וכי בזמן האירוע "כשהוא מתקרב אלי עם הסכין, גם אני מתקרבת, אני רוצה לראות שתפגע בי" (עמ' 10 שורות 12-11 וכן שורות 20-18). אישרה, כי לא פחדה מהנאשם, וכי הם לא נגעו אחד בשני עם הסכין.

הוטח בה שבעדותה מיום 12.12.16 לא סיפרה שהנאשם החזיק סכין והיא עמדה על כך שסיפרה את הדברים (עמ' 13 שורות 28-19 וכן עמ' 15 שורות 3-2). לאחר שב"כ המאשימה אישרה שהדברים נאמרו רק בעימות (**ת/4**) ולא בעדותה (**ת/3**) תיקנה העדה את דבריה "אולי באמת הם לא נאמרו בחקירה הזאת, עובדה שאמרתי לחוקר, לזוהר,

שאני אביא את הסכין, כי הוא רצה לראות את הסכין" (עמ' 14 שורות 2-3).

הוטח בה, כי ב- **3/ת** היא סיפרה שהנאשם רק איים שיקח סכין אך לא לקח סכין והשיבה "לא, הוא לא רק איים, הוא לקח סכין, אני חוזרת ומדגישה, הוא לקח סכין". ב"כ הנאשם חזר על השאלה והמתלוננת השיבה "אתה מפנה אותי לאירוע השני - באירוע השני, הוא איים שהוא יקח סכין, אבל לא לקח סכין" (עמ' 14 שורות 4-8).

העדה הודתה, כי אינה יודעת באיזו סכין החזיק הנאשם אך עמדה על כך שאחז בסכין וכך גם היא (עמ' 15 שורות 7-11), וכי הביאה לחוקר את הסכין באופן אקראי מהמגירה במטבח (עמ' 15 שורות 23-24). עוד הוסיפה "**במהלך של אירוע, כשזה קורה, אירוע מאד מאד סוער וגועש, אז אני לא יכולה לזכור בדיוק איזה סכין. אבל סכין הוצאה, ובגלל שהוצאה סכין, גם אני הוצאתי סכין. אני חוזרת ואומרת, הוצאתי סכין, מה שלהבדיל, הוא לא מעז להגיד, אני הוצאתי סכין**" (עמ' 16 שורות 3-5).

בחקירה חוזרת נשאלה כיצד ידעה איזו סכין להביא לחוקר והשיבה "... שהוצאתי את הסכין שלי, שהוצאתי מולו, הוצאתי גם את הסכין שאני כמעט בטוחה שזאת היא, אך יתכן שזו סכין הרבה יותר גדולה. באורך של הסכין, הבאתי את הסכין הזאת, את זה חשוב לי להדגיש" (עמ' 19 שורות 1-4).

העדה לא הכחישה את רצונה להתגרש מהנאשם "לצערי הרב, כל השנים אני רוצה להתגרש" (עמ' 17 שורה 2) אך שללה באופן נחרץ את טענת הנאשם, כי בהגשת התלונה היא ביקשה לבנות את התשתית לגירושין (עמ' 7 שורות 9-12). סיפרה שאת הבקשה לגט הגישה רק שלושה שבועות לפני מועד עדותה בבית המשפט (עמ' 17 שורה 8).

אשרה, כי מאז הגשת התלונה לא היו אירועי אלימות, וכי הם הולכים יחד למופעי תרבות אך לא לאירועים משפחתיים שלה, אליהם "כף רגלו כבר לא דורכת" (עמ' 17 שורות 17-25).

9. עדות המתלוננת לעיל שונה במעט מעדותה הראשונה במשטרה, **3/ת** אך דומה לזו שנמסרה בעימות, **4/ת**.

10. **ב- 4/ת, העימות בין בני הזוג מיום 15.12.16**, כאמור גרסת המתלוננת כפי שנמסרה בעימות דומה לזו שנמסרה בעדותה בפניי.

המתלוננת הטיחה בנאשם, כי הוא זרק עליה בקבוקי מים קטנים שנשפכו ופגעו ברגליה וכסא שפגע לה בבוהן, ועת ניגשה לטלפון לחייג למשטרה הוא תלש את הטלפון מהשקע עבר לפינת אוכל וניסה להרים כסא תוך שהוא מאיים "**אני גומר אותך אני אראה לך**" (שורה 20). בהמשך ניגש למטבח למגירת הסכ"ם ואמר "**אני אקח סכין ואני תכף תוקע אותו בך וחותר אותך לשניים מלמטה למעלה הוא הוציא סכין ואמר אני יכול לתקוע בך את הסכין ואני אמרתי גם אני יכולה להוציא סכין יותר גדולה משלך ואני לא פוחדת ממך והוצאתי סכין מאותה מגירה**" (שורות 22-24).

המתלוננת הוסיפה שבזמן שהשניים החזיקו בסכינים הם עמדו אחד מול השני. היא לא זוכרת איזו סכין החזיק הנאשם, אך היא החזיקה בסכין לחיתוך בשר בצבע אדום.

כאשר נשאל הנאשם איזו סכין החזיק השיב "אני לא זוכר אם החזקתי סכין" (שורה 42). באמירה זו יש לטעמי לתמוך בגרסת המתלוננת, כי תגובתו הראשונה של הנאשם לא הייתה הכחשה אלא "לא זוכר" שהחזיק סכין.

בתגובה לטענות המתלוננת השיב הנאשם כי "היא דחפה את הכסא לכיוון שלי ולא שמה (לב- אס"ח) וניתקה (ונתקה- אס"ח) בזה עם הרגל שלה... היה בקבוק אחד ששתייתי ממנו היא קיללה את הורי שנפטרו ז"ל ואחיי אז תפסתי את הבקבוק וזרקתי לכיוון המטבח ולא עליה בכלל. ואני לא זוכר שהחזקתי סכין היא שקרנית" (שורות 46-49). ההודעה בזריקת הבקבוק והעובדה שלא הכחיש מפורשות שלא אחז בסכין יש בהן כאמור לתמוך בגרסת המתלוננת.

כנשאל הנאשם האם המתלוננת החזיקה בסכין, השיב "היא אמרה אתה מאיים עלי והחזיקה סכין" (שורה 53). הנה, מפיו של הנאשם עצמו נמסר, כי המתלוננת החזיקה בסכין לאחר שלדבריה הוא איים עליה.

כשנשאל הנאשם כיצד הוא זוכר שהיא החזיקה בסכין ואינו זוכר אם הוא עצמו החזיק גם השיב "אני פשוט לא החזקתי סכין היא באה אלי עם סכין" (שורות 54-55). רק בשלב זה באה הכחשתו של הנאשם, כי החזיק בסכין. יתירה מכך, אם המתלוננת אחזה בסכין שלא בתגובה לאיום בסכין מצידו, כפי שהיא טוענת מצופה היה ממנו להבהיר באלו נסיבות אחזה המתלוננת בסכין. אני סבורה שיש גם בדברים אלה לתמוך בעדות המתלוננת, כי אחזה בסכין בתגובה לאיום בסכין מצד הנאשם.

לדברי הנאשם בעת שהמתלוננת החזיקה בסכין היא אמרה לו "שגם אני יכולה לדקור אותך" (שורות 119-120). אלה היו מילותיה של המתלוננת כשתיארה את מעשיו של הנאשם ואת תגובתה שלה. בכך מאשר הנאשם את גרסתו מדוע היא החזיקה בסכין ואמרה לו את שאמרה.

הנאשם אישר שמנע מהמתלוננת להתקשר למשטרה "... כי לא היתה אלימות שמצריכה משטרה" (שורות 59-60). גם במעשה זה יש לתמוך בגרסת המתלוננת, כי התרחש בבתם אירוע אלימות שהצריך הזעקת המשטרה.

הנאשם טען שלא יכול היה להרים את הכסא כי "הוא כסא כבד ויש לי בעיות גב" (שורה 73).

הנאשם הכחיש שגרם לחבלות שעל גופה של המתלוננת והוסיף "היא בונה פה תשתית לגירושין" (שורה 84).

11. כאמור, לא נעלמו מעיני, כי יש פערים בעדות המתלוננת בבית המשפט אל מול עדותה הראשונה במשטרה, ת/3. כך, לא סיפרה כלל בעדותה ב-ת/3 על האיום הבוטה בסכין, כפי שמיוחס לנאשם בפרט האישום הראשון אלא על האיום בפרט האישום השני.

המתלוננת עמדה על כך שסיפרה על האיום בסכין מפרט אישום זה בעדותה ב- ת/3 אף שאין לכך תימוכין. אזכור הסכין מתייחס רק לפרט האישום השני.

בעדותה ב- ת/3 הסבירה, כי סיפרה לבתם על האלימות והראתה לה את החבלות אך בעדותה בפני טענה, כי לא סיפרה לה ובהמשך מסרה שאינה זוכרת, וייתכן שסיפרה לה עובר להגשת התלונה.

12. בחקירת המתלוננת במשטרה, ת/3 מיום 12.12.16 סיפרה המתלוננת על השתלשלות האלימות כמפורט בעדותה בבית המשפט וב-ת/4 לעיל. עוד סיפרה, כי בעת שניסתה להתקשר למשטרה הנאשם הוציא את כבל הטלפון מהשקע ואמר לה שאם תעז להתקשר למשטרה "הוא יחסל אותי ויגמור לי את החיים הערב".

הנאשם מנע ממנה להתקשר למשטרה והמשיך לתקוף אותה.

בשבת היא הראתה את הסימנים לבתם השנייה ואמרה לה שהנאשם תקף אותה, זאת בניגוד לעדותה בפני כמפורט בסעיף 8 לעיל.

היא הסבירה שהגיעה להגיש תלונה בחלוף שבוע מאחר שהייתה עסוקה ונסעה לבקר את בתה (שורה 35). היא ביקשה שלא לעצור את הנאשם מאחר שהוא חולה סכרת.

בחקירת המתלוננת, ת/6 מיום 17.12.16 הציגה המתלוננת לחוקר את הסכין בה אמר לה הנאשם "אני אחתוך אותך לשניים ואדקור אותך" ואת הסכין בה היא השתמשה כשאמרה לו "גם אני יכולה לפגוע בך בסכין גדולה יותר" (שורות 3-4).

בחקירת המתלוננת באזהרה, נ/1 מיום 21.12.16 מסרה, כי עמדה עם הנאשם במטבח והוא שלף סכין קטנה לחיתוך פירות וירקות ואז היא שלפה סכין גדולה יותר ואמרה לו "**גם אני יכולה לתקוע בך את הסכין ותנסה**" (שורות 4-5). הנאשם אמר לה "**תיכף אני אדקור אותך משהו כזה**" (שורה 9).

13. קיבלתי הסבריה של המתלוננת, כי מסרה את עדותה במשטרה בחלוף מספר ימים מאחר שבני הזוג לא שהו בביתם אלא נסעו לדרום הארץ לסייע בטיפול בילדיה של בתם. בנסיבות אלה, אין מדובר בשיהוי של ממש וכאמור קיבלתי הסבריה של המתלוננת לעיכוב בהגשת התלונה.

עוד יצוין, כי המתלוננת ניסתה להזעיק את המשטרה ביום האירוע, 5.12.16, והנאשם הוא שמנע ממנה לעשות כן. הדברים אושרו על ידי הנאשם.

עוד שוכנעתי, כי יתר הראיות בתיק, כמו דברי בני הזוג בעימות, **ת/4**, מחזקים את עדותה של המתלוננת, כי הושמעו איומים בליווי סכין כפי שתיארה בפניי. גרסתו של הנאשם ב- **ת/4** בעניין האיום בסכין מחזקת את גרסת המתלוננת לעצם קרות האיומים בסכין. בעניין זה איני מקבלת את חזרתו של הנאשם מגרסה זו, כפי שיפורט בהמשך.

14. עדות הנאשם בבית המשפט

הוא ראה שני נרות דולקים עם שני מטבעות. כשהמתלוננת שבה הביתה הוא שאל אותה אם זה עבור אותו שכן שנפטר שבוע לפני, והוסיף "... יכול להיות שאנחנו דיברנו לא יפה אחד עם השני ולא זכור לי יותר מה היה. ובזה נגמר הסיפור" (עמ' 20 שורות 20-23).

על המתלוננת ואותו שכן שנפטר סיפר "היא מקניטה אילן אילן אם זרקתי לה מילים לא יפות... ביום חמישי אני רואה שני נרות ומטבעות היא אומרת בשביל אילן. שאני רואה שבברית של הנכד שלי הוא ניגש אליה ומנשק אותה מימן ומשמאל אני מסתכל על הדברים האלה ואומר מה קורה. אני אומר לה בואי ניקח אותך להסעה היא אמרה לא אני אסע עם אילן מה זה הדברים האלה" (עמ' 22 שורות 27-30).

בתגובה לעדות המתלוננת הכחיש, כי זרק עליה כסא וטען, שהאירוע עם הסכין לא היה ולא נברא. עוד סיפר, שבשל פציעה בידו מלפני מספר שנים הוא לא יכול להרים דבר (עמ' 27 שורות 25-26). לדבריו הוא סובל מהיד והגב (עמ' 27 שורה 27).

אישר שנסעו לבתם בבסיס עובדה, כדי לשמור על ילדיה בזמן היעדרותה.

הוא הודה שהוציא את כבל הטלפון, כי "היו ויכוחים בינינו אז כל יומיים שלושה אני אתקשר למשטרה אני אתקשר למשטרה מאיימת עלי היא הלכה לטלפון אני הוצאתי את השקע פשוט מאוד... בגלל שהיא כל שני וחמישי מאיימת עלי למשטרה כאילו אני ילד קטן נמאס לי הלכתי הוצאתי את השקע מהתקע. כל פעם מאיימת עלי עם משטרה" (עמ' 21 שורות 21-25 וכן עמ' 23 שורה 8, ועמ' 23 שורה 11). לדבריו "אני לא רוצה שתלך למשטרה אפשר לפתור את הבעיה בינינו" (עמ' 23 שורה 14).

כאשר המתלוננת קיללה את הוריו ומשפחתו "... היה לי חצי בקבוק מים בקבוק קטן תפסתי אותו וזרקתי אותו לכיוון המטבח. היא ישבה שם זה הכל. לא זרקתי עליה בכלל" (עמ' 21 שורות 11-12 וכן עמ' 23 שורות 5-6).

לטענתו המתלוננת היא שדחפה כסא "... לכיוון שלי אז בטח נפגעה בבוהן. אני לא הגעתי אליה אני לא יכול להרים ולא יכול לדחוף" (עמ' 21 שורות 27-29 וכן עמ' 26 שורה 13). לדבריו, הכסא שהמתלוננת טענה שזרק עליה הוא הכסא שהיא דחפה לעברו (עמ' 27 שורות 5-7).

הנאשם הכחיש שאחז במתלוננת בידיו "אני יודע שיש לה לחץ דם וכל נגיעה קטנה יש לה סימן. שעשתה צנתור עד היום יש לה סימן כחול זה היה לפני שנתיים שלוש. לא נגעתי בה אני יודע שאסור לנגוע" (עמ' 21 שורות 31-32 וכן עמ' 26 שורות 18-19).

לדבריו לא איים עליה בסכין והמתלוננת משקרת בעניין.

כשהוטח בו, כי בחקירתו במשטרה לא הכחיש שאיים עם סכין אלא השיב שאינו זוכר ענה "נכון לא זוכר שהחזקתי סכין. לא החזקתי" ובהמשך עמד על כך שלא החזיק סכין, ולגבי הסתירה בדברים השיב "ככה אני מתבטא מה לעשות" (עמ' 24 שורות 6-11).

אישר, כי המתלוננת החזיקה בסכין "כן היא החזיקה סכין... רק היא החזיקה סכין. היא איימה עליה (עלי-אס"ח) בסכין גדולה של בשר איימה עלי" (עמ' 24 שורות 13-14).

כשעומת עם דבריו בעימות, כי המתלוננת אמרה לו "גם אני יכולה לדקור אותך" השיב "תשאלי אותה. לאחר שאני מעיין בעימות אני משיב- כתוב במפורש היא אמרה אני יכולה לדקור אותך". ב"כ המאשימה הטיחה בו שהוא מסר את הדברים בעימות והנאשם השיב "אני לא אמרתי גם" (עמ' 25 שורות 12-18).

לא היה לנאשם הסבר מדוע אמר בעימות שמדובר בסכין פירות ובעדותו בבית המשפט מדבר על סכין גדולה. כשנתבקש להבהיר האם המתלוננת החזיקה סכין פירות או סכין גדולה השיב "היא החזיקה סכין קטנה של פירות ואחרי זה איימה עלי עם סכין גדולה" (עמ' 24 שורה 22). לדבריו, המתלוננת החזיקה שני סכינים אחת גדולה ואחת קטנה (עמ' 24 שורות 23-25), אף שלא מסר זאת בחקירתו.

כשהוטח בו כיצד לא עשה דבר כשהמתלוננת אוחזת בשני סכינים השיב "כל השנים ככה. כמה שהיא מתפרעת אני תמיד יושב בשקט או יוצא מהבית שתעשה מה שהיא רוצה" לדבריו "ישבתי בספה לא עשיתי שום דבר" (עמ' 24 שורות 28-32).

הכחיש שתפס בחולצתה של המתלוננת. כשעומת עם דבריו ב- **1/ת** כי תפס בחולצתה השיב "לא זוכר" (עמ' 25 שורות 1-6).

כשנשאל מדוע אינו נותן גט למתלוננת אם היא אינה מעריכה אותו, מקללת אותו והיה לה קשר רומנטי עם השכן השיב "אנחנו נגמור עם הסיפור ונלך לעשות גט" (עמ' 28 שורה 6). כשהקשתה ב"כ המאשימה מדוע לא עשה זאת עד כה אם מדובר באישה רעה השיב בתשובה שונה בתכלית "את יודעת מה אני יהפוך את המילים האלה אני בגיל 70 לא מתגרש" (עמ' 28 שורות 9).

15. בחקירה הראשית התקשה ב"כ הנאשם לחלץ מהנאשם גרסה סדורה ושוטפת ותגובה מסודרת לטענותיה של המתלוננת.

הודעת הנאשם, כי הוציא את כבל הטלפון מהשקע, כדי למנוע מהמתלוננת להתקשר למשטרה וזריקת בקבוק המים במהלך הוויכוח יש בהם לחזק את עדותה של המתלוננת.

הודיית הנאשם בחקירתו (**1/ת**), כי אחז בבגדי המתלוננת עת הוטח בו שאחז בה (כמפורט בסעיף 16 להלן), ודבריו בעימות (**4/ת**) כי היא אחזה בסכין ואמרה לו ש"**גם**" היא יכולה לדקור אותו יש גם בהם לתמוך בגרסת המתלוננת לאירועים. איני מקבלת כאמור את חזרתו של הנאשם משתי אמירותיו אלה.

הנאשם נקט בגישה מצמצמת, לא נתתי אמון בגרסתו ואני דוחה טענתו, כי המתלוננת גרמה לעצמה את החבלות או שהיא נוטה להיפצע.

16. **בחקירת הנאשם במשטרה, 1/ת מיום 12.12.16** הודה שזרק בקבוק מים לכיוון המטבח והכחיש שזרק כסא (שורה 9).

כשהוצגה לו החבלה בבוהן של המתלוננת השיב "אין לי מה להגיד, זה יכול להיות פגיעה עצמית" (שורה 13). לדבריו היא סובלת מקוצר ראה והיא נתקלת ברגל של השולחן והכיסא.

כאשר הוצגו לו תמונות החבלות על ידיה של המתלוננת השיב "אני לא נגעתי לה בידיים, נגעתי לה בבגד שלא תרים עלי יד" (שורה 25). הנאשם הודה שנגע בבגד אך לא במתלוננת ולא עמד יותר על הגרסה לפיה המתלוננת הרימה עליו יד ובאיזה אופן.

כן הודה הנאשם "נכון שניתקתי את הטלפון כי לא רציתי להגיע למצב שנגיע למשטרה, לא אימתי. אני יודע שנגד אשה אסור לאיים ואסור להרים יד" (שורות 19-20).

17. החוקר **זוהר שלום**, שימש ראש צוות תחום אלימות במשפחה וערך את העימות בין הנאשם למתלוננת, **4/ת**. בעימות שערך רשם מפי הנאשם את המילים שאמרה לו המתלוננת בעת האירוע "שגם אני יכולה לדקור אותך" (**4/ת** שורות 119-120). הנאשם לא כפר בדבריו במסגרת המענה לכתב האישום ואף שהעד העיד בבית המשפט, והנאשם הכחיש בעדותו בפניי שאמר את המילה "**גם**", העד כלל לא נחקר על כך.

18. העד **אייל בוסי** גבה את **1/ת**, חקירתו של הנאשם. במענה לכתב האישום לא נטען, כי הנאשם חולק על רישום המילים "נגעתי לה בבגד". אף שהנאשם הכחיש אמירה זו בעדותו בפניי, הרי שהעד לא נחקר בנקודה זו.

19. חרף טענותיו הקשות של הנאשם בדבר רישום שגוי של דבריו בעימות בנוגע למילים "**גם אני אדקור אותך**", מהם ניתן ללמוד, כי דברי המתלוננת נאמרו בתגובה לאיום בדקירה מצד הנאשם, הרי שעורך העימות לא נחקר בנקודה זו. יתירה מכך, הגיונם של דברים והקונטקסט בו נאמרו הדברים מתיישב עם יתר הראיות בתיק, כי המתלוננת אמרה את המשפט כפי שנמסר מפי הנאשם (והמתלוננת) בתגובה לאיומי הנאשם בסכין כלפיה. כאמור, גם גובה הודעת הנאשם לא נחקר בקשר למילים "נגעתי לה בבגד".

בע"פ 8748/08 ירון ברכה נ' מדינת ישראל ((10.10.11), עמ' 30) נקבע, כי "עדים אלה, שעדותם עשויה לשפוך אור על סוגיית תקינות "שרשרת הדם", לא נחקרו בחקירה הנגדית על תנאי אחסון דגימות הדם טרם העברתן למכון לטוקסיקולוגיה והכלל הנוהג לעניין זה הינו כי **בהעדר כל הסבר סביר, הימנעות מחקירת עד בסוגיה כלשהי משמעה כי אין חולקים על גרסתו של העד באותה סוגיה** (ראו לעניין זה: יעקב קדמי על הראיות חלק רביעי 1949 (2009)).".

גם בע"פ 9141/10 אברהם סטואר נ' מדינת ישראל ((28.04.14), עמ' 9) נקבע, כי "צוין הכלל, כי **הימנעות מרצון מחקירת עד, תוך מודעות לתוצאה וללא הסבר סביר, מצביעה על השלמה עם הגרסה**".

20. בנסיבות אלה יש לזקוף לחובת הנאשם את הימנעותו מחקירת עורך העימות וגובה הודעתו בנקודות השנויות במחלוקת, כך שיש לראותו כמי שאינו חולק על הרישום באותן נקודות.

21. לסיכום, מצאתי פערים בעדות המתלוננת אך עיקרי דבריה נתמכים בחבלות על גופה ובעדותו של הנאשם כך שחרף פערים אלה יש גרעין של אמת עליו ניתן לבסס הרשעה בפלילים.

חיזוקים לעדותה מצאתי כאמור בתיעוד החבלות על גופה, הוצאת כבל הטלפון כדי שלא תתקשר למשטרה, זריקת בקבוק המים במהלך הוויכוח, החזקת הסכין על ידי המתלוננת ואמירתה, כי "גם" היא יכולה לפגוע בנאשם אם ינסה להוציא אל הפועל את האיום בסכין כלפיה.

לא נתתי אמון בגרסתו של הנאשם.

כאמור, דחיתי הכחשת הנאשם את הדברים שמסר בעימות ובחקירתו מבלי שסיפק הסבר המניח את הדעת לשינויים אלה בגרסתו ומבלי שעורך העימות או גובה הודעתו נחקרו על כך.

אני דוחה טענת הנאשם, כי התלונה הוגשה כדי לקדם תביעת הגירושין, והראיה שהמתלוננת לא הגישה כל תלונה נוספת מאז הגשת התלונה בתיק זה ותביעת הגירושין הוגשה רק שלושה שבועות לפני שמיעת עדותה בבית המשפט.

שוכנעתי שלא הייתה סיבה להגשת התלונה אלא קרות האירועים, ואין מחלוקת בין הצדדים, כי לא היה אירוע אחר בסמוך למועד הגשת התלונה. המתלוננת ניסתה בזמן האירוע עצמו להתקשר למשטרה והנאשם מנע זאת ממנה ובהמשך היו בפיה הסברים סבירים שלא נסתרו לעיכוב של מספר ימים בהגשת התלונה. למעלה מן הצורך אציין, כי לא מצאתי כל פגם בכך שהמתלוננת הלכה לאירוע משפחתי בתום אירוע האלימות בפרט אישום זה ולכך שלא סיפרה לבתה. עסקינן בתיק אלימות במשפחה שלא תמיד קל למתלוננת לחשוף בפני אחרים, לרבות בני משפחה, את האלימות המופעלת כלפיה.

22. אין מחלוקת שהמתלוננת נחבלה ומשקיבלת את גרסתה לאופן בו נגרמו החבלות, הרי שאני קובעת שהנאשם ביצע את המיזוס לו, תקף את המתלוננת כמתואר בכתב האישום, גרם לה לחבלות, איים עליה במלל ובהתנהגות ושיבש מהלכי משפט.

הראיות אודות פרט האישום השני

23. **אייל בוסי**, גבה את הודעת הנאשם (ת/1). בחקירתו הנגדית סיפר, כי הוא רושם את הדברים כפי שנמסרים מפי הנחקר. הוטח בו שהנאשם מסר, כי המתלוננת עשתה לעברו תנועת "אצבע משולשת" וכן דחפה קלסר לעבר פניו וזה השיב שכל שמסר הנאשם נרשם ואם אין זכר לדברים אלה סימן שאלה לא נמסרו על ידו. העד הוסיף, כי הדבר לא נאמר על ידי הנאשם גם בעימות שנערך בין הצדדים. העד נשאל האם בשורה 34 לעדות הנאשם הכוונה לאצבע משולשת והשיב "יכול להיות" (עמוד 6 שורות 16-18).

24. בחקירה ת/3 מיום 12.12.16 סיפרה המתלוננת, כי לאחר שהנאשם זרק את צלחת האוכל שלה ומזג לעצמו אוכל, הוא אמר לה שהיא "מותחת את החבל יותר מדי, ואמר שהוא יכול לקחת סכין ולגמור אותי" (שורה 32).

25. בעימות בין הצדדים, ת/4, חזרה המתלוננת על אותם הדברים שנאמרו לה על ידי הנאשם, שהיא "מותחת את החבל יותר ושהוא יכול לקחת סכין ולגמור אותך" (שורות 104-105). הנאשם הכחיש האיום והסביר "לא זרקתי אמרתי לעצמי אם אני לא אוכל אז גם את לא אוכלת והוזזתי את הצלחת שלה" (שורה 102).

26. בעדותה בבית המשפט סיפרה המתלוננת, כי עת פנה אליה הנאשם, היא לא ענתה לו והמשיכה לאכול "... ואז הוא אומר, אם אני לא אוכל, גם את לא אוכלת, וככה זורק לי אותה לקצה של השולחן ..." (עמ' 8 שורות 17-21). היא הוסיפה שהנאשם אמר לה "ואני אחסל אותך, הוא חוזר על זה, אם את תתקשרי למטרה אני מחסל אותך" (עמ' 8 שורות 23-30). בחקירתה הנגדית הבהירה, כי "... באירוע השני, הוא איים שהוא יקח סכין, אבל לא לקח סכין" (עמ' 14 שורות 4-8).

המתלוננת הכחישה שעשתה "אצבע משולשת" לעבר הנאשם באירוע זה. הכחישה שהיא מחזיקה קלסרים בבית, הקלסרים הם של הנאשם ובשישי בערב אין קלסרים על שולחן השבת (עמ' 17 שורה 32 עד עמ' 18 שורה 4).

27. הנאשם בעדותו בבית המשפט מסר, כי המתלוננת ביום שישי בערב, הכינה לעצמה צלחת אוכל והתיישה, כאשר שאל אותה מה עם אוכל עברו "היא עשתה לי אצבע משולשת אומרת לי זה מה שתקבל והרימה קלסר ודפקה לי אותו לפני" (עמ' 21 שורה 1-2). בהמשך הוסיף "אני הזזתי את הצלחת 20,30 ס"מ ואמרתי לה גם את לא תאכלי. לא זרקתי" (עמ' 23 שורה 30). בחקירתו ת/1 הכחיש את האיום המיזוס לו בפרט אישום זה.

28. לסיכום, אין מחלוקת בין בני הזוג אודות הוויכוח בנושא ארוחת הערב. נתתי אמון בגרסת המתלוננת שהייתה עקבית בנקודה זו לאורך עדויותיה במטרה ובפניי. הנאשם לא הכחיש את הסיטואציה של הזזת צלחת האוכל שלה מאחר שלא הכינה צלחת גם עברו אך הכחיש האיומים. אני סבורה שבגרסה זו של הנאשם יש לתמוך בעדותה של המתלוננת, כי לא הסתפק בהזזת הצלחת אלא השמיע את האיום שיפגע בה בסכין. על כן אני

קובעת, כי עלה בידי המאשימה להוכיח את אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר גם באישום זה.

לסיכום

29. נתתי אמון בעדות המתלוננת אף שאינה נטולה מקשיים מצאתי שגרעין תלונתה אמת ומצאתי לעדותה חיזוקים בדמות החבלות על גופה, הודעת הנאשם שניתק את כבל הטלפון מהשקע עת ניסתה להתקשר למשטרה וזריקת בקבוק המים במהלך הוויכוח.

כן מצאתי לה חיזוק בגרסת הנאשם, כי החזיקה בסכין ואמרה שגם היא תדקור אותו אם יפגע בה וכן בהודעתו, כי אחז בבגד שלה ולא בגופה. משכך אני קובעת, כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר ואני מרשיעה אותו באמור בפרט האישום הראשון. כפועל יוצא מכך, אני קובעת, כי הנאשם השליך לעבר המתלוננת כסא ושני בקבוקי מים שפגעו בה. עת ניסתה המתלוננת להתקשר למשטרה, הנאשם הוציא את כבל הטלפון מהקיר ואיים עליה שאם תתקשר למשטרה "יחסל אותה ויגמור לה על החיים". בהמשך הנאשם תפס בידיה ואחז בה בחוזקה תוך שהמתלוננת מנסה להשתחרר מאחיזתו. הנאשם נטל כסא מפינת האוכל ואמר שיזרוק עליה, המתלוננת אחזה בכסא ומנעה השלכתו כלפיה וחזר על המעשה מספר פעמים.

בהמשך ניגש הנאשם למטבח פתח את מגירת הסכ"ם ואמר למתלוננת "אני אקח סכין ואני תכף תוקע אותו בך וחותר אותך לשניים מלמטה למעלה", בתוך כך נטל הנאשם סכין ואמר "אני יכול לתקוע בך את הסכין". בתגובה נטלה המתלוננת סכין גדולה ממגירת הסכ"ם ואמרה לנאשם "גם אני יכולה לתקוע בך את הסכין ותנסה", "אני לא פוחדת ממך".

כתוצאה מהאירוע נגרמה חבלה של ממש בבוהן שמאל ברגלה של המתלוננת וכן שטפי דם וסימנים כחולים בזרוע יד ימין ושמאל.

על כן מרשיעה את הנאשם בעבירות של **תקיפה הגורמת חבלה ממש- בן זוג** (2 עבירות), עבירה לפי סעיף 382 (ג) לחוק, **איומים** (3 עבירות), עבירה לפי סעיף 192 לחוק **ושיבוש מהלכי משפט**, עבירה לפי סעיף 244 לחוק.

עוד שוכנעתי, כי תיאור האירוע מיום 9.12.16 על ידי הנאשם יש בו לחזק את גרסת המתלוננת, בה נתתי אמון, אודות ההתרחשויות בארוחת הערב ועל כן אני קובעת, כי הנאשם איים על המתלוננת עת סירבה להגיש לו צלחת אוכל באומרו שהיא "מותחת את החבל יותר מדי ושהוא יכול לקחת סכין ולגמור אותה" וכפועל יוצא מכך אני מרשיעה אותו בעבירה של **איומים**, עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ב' שבט תשע"ח, 18 ינואר 2018, במעמד הצדדים

עמוד 13